De verwaande kip

Marijke Sajat

bron
Marijke Sajat, *De verwaande kip*. WAGINA schrijversgroep, Paramaribo 2009

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/saja001verw01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

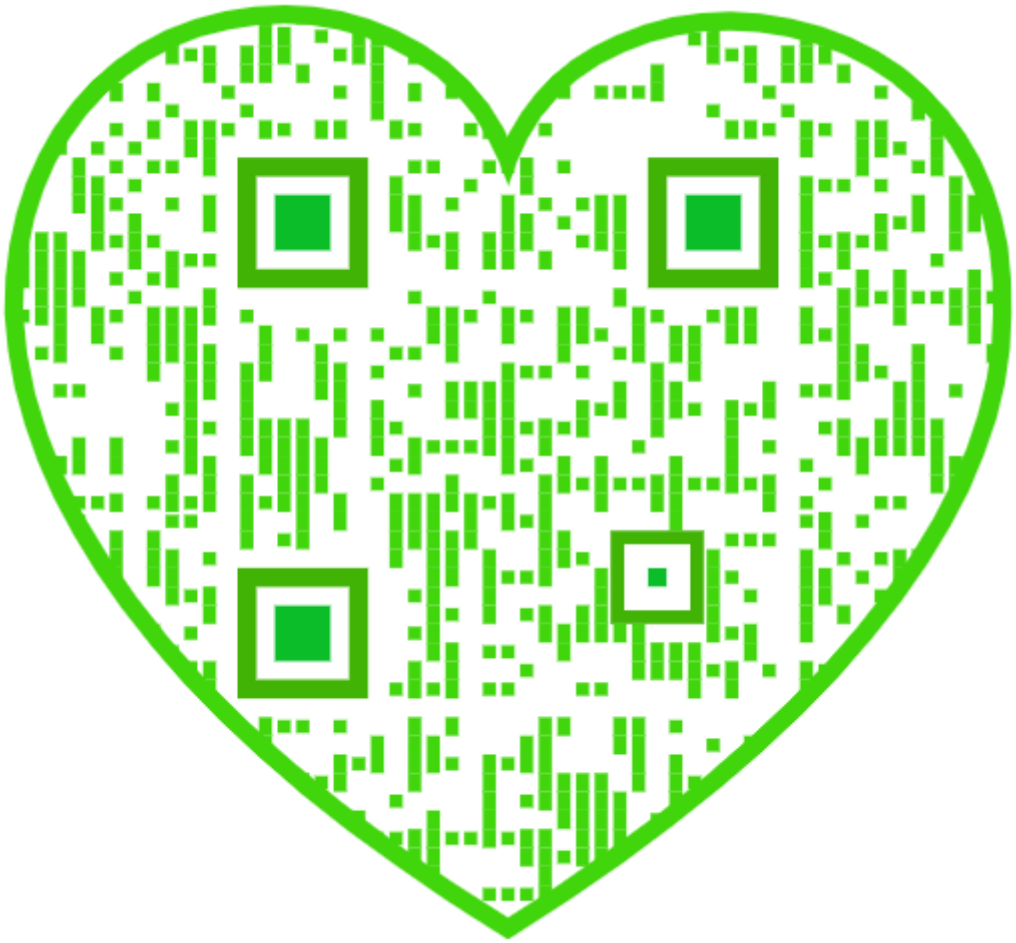

[De verwaande kip]

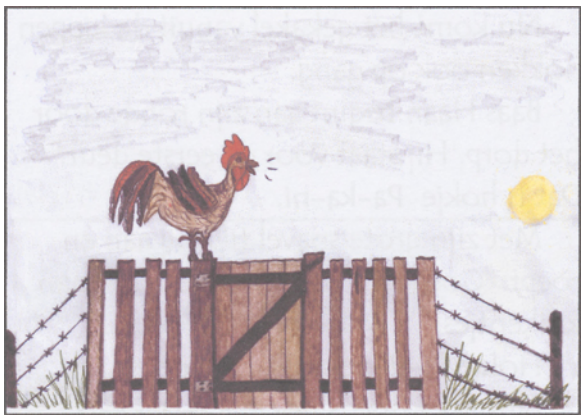

De zon komt langzaam op.

Beetjes bij beetjes verlicht het de grote boerderij.

Meneer Haan is de baas van het kippendorp. Hij is reeds lang wakker en staat op het hek tussen het dorp en de buren. Dat zijn de ganzen en de eenden.

‘Ku-ke-le-ku ... ku-ke-le-kuuuu,’ galmt het door de stilte. Meneer Haan kondigt de nieuwe dag aan.

Nu komt het gekakel vanuit de kippen hokken ook op gang.

Baas Haan begint aan zijn ronde door het dorp. Hij staat voor de eerste deur.

Dat is hokje **Pa-ka-ni**.

Met zijn grote snavel tikt hij aan en roept: ‘Goede morgen, meisjes. Opstaan kuikentjes!’

Hokje **Pi-ri-ne-ki** is de tweede.

Nummer drie is hokje **Ka-ja-ka-ja**.

Het laatste hokje is nummer vier. Deze heet **Ala-klo-ru**. Hierin wonen er hennen met verschillende kleuren. Er is maar één witte hen bij. Zij wordt Witje genoemd en is de jongste.

Alsof ze vol ongeduld op de zware stem heeft gewacht, rent ze als eerste naar buiten.

Zij is het schatje van Baas Haan. Hij danst om haaf heen en maakt verliefde geluiden.

Wat is hij trots op zijn vuurrode kam en de lange lellen. Zijn sporen zijn erg lang en scherp.

Met zijn stevige poten krabt hij op de grond.

Witje vindt dat geweldig. Ze spreidt haar vleugels en schudt met haar veren.

De andere bennen staan met hun kuikentjes te kijken.

Wat een aanstellerij!

De kleintjes rennen kris kras over het erf Ze hebben reuze pret. De moeders hebben moeite om ze bij elkaar te houden.

Witje helpt niet mee. Daar denkt ze echt niet aan. Oh nee!

Eindelijk stopt Baas Haan met zijn dans. Hij kijkt om zich heen. Wat zien de andere hennen er boos uit.

Huh...hummm. Hij schudt even met zijn kop.

‘Dames, het wordt een drukke week voor jullie. Straks begint de feestmaand. De boer heeft dan veel eieren nodig voor zijn klanten.’

De zon gaat weer onder. Het begint donker te worden. Tijd om naar binnen te gaan.

Pirineki en Kajakaja staan nog even te babbelen. Ze willen Witje een lesje leren, maar hoe? Ze praten erover en denken na.

Al gauw hebben ze een idee.

Stilletjes gaan ze naar buurvrouw Eend

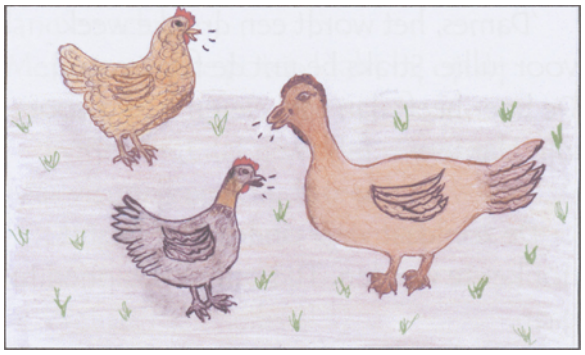

Witje is bezig haar nest te regelen. Zij heeft acht eieren gelegd en opgespaard om uit te broeden. Met haar snavel rolt ze de eieren onder zich.

‘Wacht eens even! Hoe kan dat? Ik kan mij toch niet zo vergist hebben?’

Witje is even in de war. Samen zijn er nu tien eieren. Ze kijkt om zich heen. Er is niemand te zien. Ze vindt het wel een beetje raar, maar denkt er verder niet over na. Witje is broeds. Het enige wat ze wil is zitten op haar eieren.

Ze staat alleen op om wat voer te pikken en te drinken. Ze houdt haar nest goed in de gaten.

Oooh wee als er een andere hen in de buurt komt. Dan staan haar veren rechtop. Het lijkt alsof zij zich opblaast en maakt boze geluiden.

Witje zit en zit. Zij zit al drie weken op de eieren in haar nest. Dat is 21 dagen.

Opeens voelt ze de eieren onder haar bewegen. Ze tilt haar lichaam even op en hoort een zacht gepiep. Ze staat op en ziet dat de eieren beginnen te barsten.

Moeder Witje pikt voorzichtig tegen de gebarsten schaal van de eieren om haar kleintjes te helpen. Het duurt wel even voor ze helemaal open zijn.

Wat zijn haar kuikentjes prachtig. Zo mooi bol en donzig met kleine puntige snaveltjes.

Witje is erg blij ... en benieuwd... want twee eieren zijn nog heel.

Witje zit weer.

Pas de volgende dag komt er beweging in.

Een van de eieren barst en er krabbelt iets uit dat nogal raar is om te zien.

‘Oh, wat is jouw snavel plat. En je lichaam is niet bol, maar een beetje lang. En je pootjes, je pootjes zijn zo raar aan elkaar vast. Jij bent een lelijke snuiter! Oh hemeltje lief, dit is me wat...’

Witje keert zich om en ... krak, uit het tweede ei komt nog zo een lelijke snuiter!

Ze kijkt met grote ogen van de een naar de ander. De ene is geel, de andere is zwart.

‘Tok-ke-tok-ke-tok, waar komen jullie vandaan? Jullie kunnen toch niet mijn kindjes zijn ...? Oh jee-oh jee, wat is er hier verkeerd gegaan?’

Kakelend rent zij weg van de kleintjes in het nest.

Vader Haan en de rest van het kippen-dorp komen op het drukke gekakel af.

Zelfs de buren horen het en komen eraan.

Huilend vertelt Witje wat haar is overkomen.

Vader Haan vindt het erg vreemd en roept alle bennen bij elkaar.

‘Wie weet hier iets van?’ kraait hij boos.

Niemand zegt iets.

Samen met hem lopen zij naar het nest.

Pirineki en Kajakaja schieten in een kakelende lach.

‘Dat komt ervan als je denkt dat je beter dan een ander bent.’

Mevrouw Eend komt dichterbij en giechelt snatterend mee. Ze buigt zich over het nest en spreidt een vleugel over de twee kleintjes heen.

‘Komen jullie er maar uit...jullie passen toch beter bij mij.’

Nog een beetje onvast komen de twee kleintjes uit het nest en waggelen op hun korte eenden-kuiken-pootjes met moeder Eend mee.

‘Kom maar Kwekie, kom maar Blackie!’ Luid snaterend geeft moeder Eend de kleintjes hun naam.

Witje kijkt het drietal met grote verbaasde ogen na.

Ze heeft eindelijk door dat men haar een poets heeft gebakken.

Ja-ja, dat was echt een goeie...

Witje keert terug naar haar nest en kijkt zorgzaam naar haar acht eigen en heel mooie Ala-klo-ru kindjes.

Ze gaat erbij zitten en roept met zacht geluid haar kleintjes bij zich.

Moeder Witje voelt zich kippetrots!